

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/55/2014
Identifikačné číslo spisu:	6113231436
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6113231436.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa - veriteľa Waldviertler Sparkasse Bank AG, so sídlom Sparkassenplatz 3, Zwettl, Rakúska republika, v Českej republike podnikajúca prostredníctvom organizačnej zložky Waldviertler Sparkasse Bank AG, Jindřichuv Hradec, Klášterská 126/II, Česká republika, IČO: 49060724, zastúpeného AK Advocatus KG, s. r. o., Zochova 16/X, Bratislava, o návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka TARQUS, s. r. o., Zvolen, Imatra 2445/1, IČO: 36 754 838, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1K 76/2013, na dovolanie úpadcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. augusta 2014, č.k. 43CoKR/26/2014-337, takto

rozhodol:

Dovolanie úpadcu sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 23. mája 2014, č. k. 1K 76/2013-226 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka TARQUS, s. r. o., Zvolen, Imatra 2445/1, ustanovil do funkcie správkyne konkurznej podstaty Mgr. Alenu Gregorovú, Horná 54, Banská Bystrica a vyzval veriteľov, aby v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu prihlásili svoje pohľadávky. Súčasne uložil správcovi povinnosť bez zbytočného odkladu informovať o vyhlásení konkurzu známym veriteľom dlžníka, ktorí majú trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike v súlade s Nariadením Rady ES č. 1346/2000 z 29. 05. 2000 o konkurznom konaní.

Rozhodol tak s odôvodnením, že po právoplatnosti rozhodnutia o začatí konkurzného konania na majetok dlžníka, vyzval ho v súlade s § 19 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii, v znení platnom k 8. novembru 2013 (ďalej len ZoKR), aby v lehote 20 dní od doručenia uznesenia sa vyjadril k návrhu a osvedčil svoju platobnú schopnosť.

Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že dlžník má troch veriteľov, ktorým nie je schopný 30 dní po lehote splatnosti plniť svoj záväzok, a to : navrhovateľovi, Daňovému úradu Banská Bystrica a BAJO LEGAL, s. r. o. Na ďalších veriteľov, ktorí boli označení v návrhu a v priebehu dokazovania, konkrétne: mesto Zvolen, Allianz Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava a IPSED, s. r. o., súd

neprihliadol, lebo záväzky dlžníka voči mestu Zvolen a Allianz Slovenská poisťovňa, a. s., sú v lehote splatnosti a veriteľovi IPSED, s. r. o., dlžník záväzok splnil, čím záväzok zanikol.

Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že sú splnené všetky materiálne podmienky pre vyhlásenie konkurzu, a to: úpadok dlžníka, pluralita dlžníkových veriteľov a dostatok majetku na úhradu nákladov konkurzného konania, preto vyhovel návrhu a konkurz vyhlásil.

Na odvolanie dlžníka vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že je vecne správne a uznesením zo 14. augusta 2014, č. k. 43CoKR/26/2014-337 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ v konaní preukázal, že ako veriteľ bol oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu, pretože dlžník nebol schopný platiť dlh z úverovej zmluvy, ktorý sa stal splatným po tom, ako navrhovateľ od zmluvy odstúpil. Základ aj výšku pohľadávky, ktorú vyčísliť navrhovateľ, preukázal listinou, ktorú priložil k návrhu, a to vykonateľnou notárskou zápisnicou ako exekučným titulom, na základe ktorej vedie exekučné konanie, v nej obsiahnutým písomným uznaním dlhu dlžníkom s jeho úradne overeným podpisom, ako aj listom dlžníka, v ktorom potvrdil existenciu pohľadávky navrhovateľa s vyhlásením, že túto uhradí do 30. októbra 2012, správou audítora o tom, že navrhovateľ účtuje pohľadávku v účtovníctve, existenciou ďalších pohľadávok, ktoré doložil uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co 158/2013, ktorým súd priznal navrhovateľovi a spoločnosti BAJO LEGAL, s. r. o., trovy konania a najmenej jedným rozhodnutím Daňového úradu v Banskej Bystrici č. 9600501/5/69383/2012 z 23. apríla 2012, z ktorého podľa oznámenia daňového úradu zaplatil dlžník len časť dlhu, pritom voči Daňovému úradu v Banskej Bystrici má dlžník evidovaný aj ďalší dlh po lehote splatnosti k 18. 02. 2014 vo výške 66 576,27 eur, aj keď už časť z tejto sumy dlžník uhradil. Sám dlžník vo vyjadrení zo 16. apríla 2014 uznal, že po lehote splatnosti má nezaplatené záväzky voči daňovému úradu Banská Bystrica a aj voči spoločnosti BAJO LEGAL, s. r. o. Nestotožnil sa s tvrdením dlžníka, žeby navrhovateľ, ktorý je nesporne veriteľom dlžníka, nemal voči nemu nesplatenú pohľadávku v deklarovanej výške 1 196 529,12 eur a 1 808,88 CZK. Z úverovej zmluvy č. 028876-002 zo 16. apríla 2008 a z odstúpenia navrhovateľa od úverovej zmluvy z 28. mája 2010, ako aj z výpisu z úverového účtu dlžníka vyplýva, že odstúpením navrhovateľa od úverovej zmluvy sa stal splatný celý dlh tak, ako to bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, napriek tomu, že dlžník s odstúpením od zmluvy nesúhlasil a začal voči nemu súdne konanie, predmetom ktorého je určenie, že odstúpenie od zmluvy nie je platným právnym úkonom a že úverová zmluva naďalej trvá. Bez ohľadu na výsledok súdneho konania nemôže mať vplyv na obranu dlžníka ohľadom neexistencie pohľadávky navrhovateľa vo výške 1 196 529,12 eur a 1 808,88 CZK, ale ani jej výšku, keďže z úveru, ktorý veriteľ dlžníkovi poskytol, splatil dlžník len časť a zvyšok napriek trom mimoriadnym splátkam, ktorými dlžník argumentuje, v navrhovateľom stanovenej lehote splatnosti neuhradil. Podľa odvolacieho súdu, ak by sa aj mimoriadne splátky poskytnuté dlžníkom mali započítať na splácanie úveru, stačili by na splatenie vopred dohodnutých splátok od okamihu omeškania dlžníka s ich úhradou len približne 2 roky, avšak nepokryli by dlh dlžníka v takom rozsahu, ktorý by stačil na to, aby dlžník so splnením záväzku sa nedostal do omeškania viac ako 30 dní po lehote splatnosti. Navyše má navrhovateľ písomné uznanie dlhu dlžníkom a vykonateľný titul, ktorým je notárska zápisnica, ktorá nebola ku dňu rozhodnutia konkurzného súdu žiadnym rozhodnutím spochybnená. Práve doložením vykonateľnej pohľadávky voči dlžníkovi navrhovateľ preukázal svoje oprávnenie podať návrh na vyhlásenie konkurzu a tým aj aktívnu legitimitáciu.

Dlžníkom tvrdené sporné skutočnosti o existencii pohľadávky navrhovateľa ako veriteľa môžu byť odstránené výlučne v konaní pred všeobecným súdom, v ktorom je potrebné vykonať taký rozsah dokazovania, ktorý presahuje rámec konkurzného konania. Záväzok dlžníka o ktorom tvrdí, že je sporný, bol založený uzatvorením zmluvy o úvere zo 16. apríla 2008, č. 028876-002, na základe ktorej sa zaviazal vrátiť veriteľovi sumu 1 408 000,-- eur s prisl. v štvrtročných splátkach, s presne dohodnutou lehotou splatnosti. Tento záväzok dlžníka nebol voči navrhovateľovi namietaný, bola spochybňovaná len výška zostatku dlžnej sumy, ktorá zostala nesplatená napriek čiastočným úhradám zo strany dlžníka. Dlžník základ aj výšku záväzku z vyššie uvedenej zmluvy o úvere namieta najmä s

poukazom na ním začaté súdne konanie.

Ďalej uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie odvolateľa, že okrem spornej pohľadávky deklarovanej navrhovateľom, už nemá navrhovateľ voči nemu žiadnu inú pohľadávku, pretože sumu 76,22 eur, ktorú navrhovateľ ako svoju druhú splatnú a neuhradenú pohľadávku síce dlžník 10. januára 2014 zaplatil, avšak stále má neuhradenú ďalšiu svoju pohľadávku z úverovej zmluvy a neuhradené má dlžník aj pohľadávky voči jeho ďalším, najmenej dvom veriteľom. Jednou z podmienok vyhlásenia konkurzu nie je skutočnosť, aby mal ten istý veriteľ dve pohľadávky, ktoré sú po lehote splatnosti voči tomu istému dlžníkovi, ale stačí, ak má po lehote splatnosti len jednu pohľadávku, čo vyplýva z § 11 ods. 3 ZoKR. Podľa uvedeného ustanovenia je platobne neschopný ten dlžník, u ktorého sa odôvodnene predpokladá meškanie s plnením dvoch peňažných záväzkov viac ako jednému veriteľovi, a teda minimálne dvom veriteľom, vo vzťahu ku ktorým stačí, ak má každý z nich voči dlžníkovi po jednej pohľadávke po lehote splatnosti a ak bol aspoň jedným z veriteľov vyzvaný na zaplatenie.

Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením dlžníka, že sa súd nevysporiadal so žiadosťou z jeho námietok a ani s námietkou nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa z dôvodu ním namietanej spornosti pohľadávky a že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je z toho dôvodu nepreskúmateľné. Okresný súd rozhodnutie o vyhlásení konkurzu zdôvodnil a vysporiadal sa s námietkami dlžníka, ktoré boli pre vyhlásenie konkurzu podstatné. Nie je možné vytknúť súdu ani to, že by nebol dôsledne zisťoval existenciu splatných pohľadávok, s ktorými bol dlžník v omeškaní viac ako 30 dní po lehote splatnosti, pretože účastníkov predvolal na pojednávanie a na námietky dlžníka vykonal rozsiahle dokazovanie. Tvrdenie dlžníka, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo súd vychádzal z dôkazov, ktoré predložil navrhovateľ po pojednávaní konanom 3. marca 2014, s ktorými dlžník nebol oboznámený, podľa odvolacieho súdu neobstojí. Postup súdu prvého stupňa, keď nedoručoval odpoveď Daňového úradu Zvolen dlžníkovi po tom, ako odročil pojednávanie 3. marca 2014 za účelom vykonania dokazovania dopytom na Daňový úrad Zvolen z dôvodu overenia splatnosti pohľadávky úpadcu k dátumu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, nebol takým postupom, ktorým by bolo odňaté účastníkovi právo konať pred súdom, pretože všetky rozhodnutia Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen, boli dlžníkovi riadne doručené a nakoľko je povinný riadne viesť účtovníctvo, musí mať ako dlžník vedomosť o všetkých svojich záväzkoch, ktoré v lehote splatnosti nezaplatil, a preto nebolo potrebné, aby bol o nich informovaný súdom. Odročovanie pojednávania len za účelom zistenia dátumu splatnosti bolo vykonané v prospech dlžníka, pretože navrhovateľ rozhodnutie Daňového úradu Zvolen k návrhu na vyhlásenie konkurzu pripojil.

Odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením dlžníka, že nemal vedomosť o rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. augusta 2013, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie Okresného súdu Zvolen. Právnym názorom odvolacieho súdu je exekučný súd viazaný a sám exekučný súd si musí právny názor na prejednávajúcu vec vyložiť, a to bez ohľadu na to, ako ho vykladajú účastníci konania.

Dlžník, ktorý prestal splácať úver už 11. apríla 2010, si musí byť vedomý, že ak po tomto termíne nezaplatil žiadnu časť úveru, je dlžníkom celej nesplatennej časti, vrátane úrokov z úveru a úrokov z omeškania tak, ako sa účastníci v zmluve o úvere dohodli. Preto bolo v konaní preukázané, že dlžník je v úpadku. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie úpadcu. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. a možnosť aplikácie O. s. p. odvodzuje odvolateľ z ustanovení § 198 ods. 1 ZKR a § 197 ods. 1 ZKR.

Dovolanie odôvodnil tým, že s návrhom na vyhlásenie konkurzu od počiatku nesúhlasil, popieral žeby uznal nárok navrhovateľa ako svojho veriteľa, popieral účinnosť notárskej zápisnice a v celom konaní namietal nedostatok aktívnej legitimácie navrhovateľa. Tvrdí, že navrhovateľ nie je jeho veriteľom a nemá voči nemu splatnú pohľadávku vo výške 1 196 529,12 eur a 1 808,88 CZK. Znovu poukázal na konanie

na Okresnom súde Zvolen, sp. zn. 14C 1/2013 o určenie, že zmluva o úvere trvá, nezanikla odstúpením od nej, a preto aj pohľadávka navrhovateľa nie je splatná a sporná je aj jej výška. Ďalej v konaní namietal aj deklarované uznanie dlhu na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica N 181/2008, Nz 17440/2008, NCRI 17266/2008, ktorú spísala notárka JUDr. Anna Máčajová 25. apríla 2008.

Napriek námietkam dlžníka, že navrhovateľ nemá aktívnu legitimáciu na podanie návrhu, súd prvého stupňa konkurz vyhlásil. S rozhodnutím súdu prvého stupňa a s jeho odôvodnením sa dlžník nestotožnil a podal proti nemu odvolanie z dôvodov, že považoval vydané rozhodnutie za nepreskúmateľné, vydané v rozpore so zákonom a nekorešpondujúce so zisteným skutkovým stavom. Dlžník tvrdil aj to, že mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že doklady navrhovateľa boli podkladom pre rozhodnutie o vyhlásení konkurzu, a preto neposkytnutím možnosti dlžníkovi sa k nim vyjadriť, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ s názorom odvolacieho súdu ohľadom porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces, ktorý obsahuje aj právo konať pred súdom, sa nestotožňuje. Dlžník namietal odňatie možnosti konať pred súdom jednak z pohľadu nedostatočného odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa a jednak z dôvodu, že bola porušená zásada kontradiktórnosti konania, zásada ústnosti a právo byť predvolaný na pojednávanie. Podľa dovolateľa konaním súdu prvého stupňa, ktorý odročil pojednávanie, konané 3. marca 2014, za účelom vykonania ďalšieho dokazovania s tým, že vytýči termín za účelom overovania platobnej schopnosti úpadcu a s tým, že obaja účastníci budú predvolaní, došlo k odňatiu možnosti dlžníkovi konať pred súdom. Dlžník nemal možnosť sa vyjadriť k dodatočne predloženým dokladom a vyjadreniu navrhovateľa, čím bola porušená zásada kontradiktórnosti konania. Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že dlžníkovi boli známe jeho záväzky voči Daňovému úradu Zvolen, a preto ho nebolo potrebné informovať. Právo byť oboznámený so všetkými dôkazmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie vo veci a vyjadriť sa k nim, je základným procesným právom účastníka konania, pričom nie je podstatné, či účastník konania mohol mať o takomto dôkaze vedomosť. Ďalej podľa dovolateľa súd prvého stupňa sa bez náležitého odôvodnenia nevysporiadal so základnou procesnou námietkou dlžníka ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie navrhovateľa. Oprávnenosťou námietky aktívnej legitimácie sa zaoberal len odvolací súd, ktorý nedostatky odôvodnenia okresného súdu v tomto smere nahradil vlastným odôvodnením. V tomto postupe odvolacieho súdu vidí dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom, pretože odvolací súd týmto suploval nedostatočné odôvodnenie súdu prvého stupňa a nedal dlžníkovi v riadnom inštančnom postupe možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom.

Dovolateľ nesúhlasí ani s názorom odvolacieho súdu, že nespornosť pohľadávky navrhovateľa bola preukázaná existenciou notárskej zápisnice s uznaním dlhu. Notárska zápisnica ako exekučný titul nie je sama o sebe záväzovacím dôvodom a ani sa ňou nezakladá domnienka o existencii dlhu v dobe jej spísania. Odvolaciemu súdu pri rozhodovaní neprekážalo ani to, že navrhovateľovi je v konkurznom konaní priznaná pohľadávka vo výške, na ktorú nemá nárok, lebo preukazateľne nezapočítal na dlh dlžníka mimoriadne splátky vo výške 487 473,-- eur. Odvolací súd len konštatoval, že tieto splátky by aj tak postačili na splácanie dlhu dlžníkom len na 2 roky a stotožnil sa s názorom navrhovateľa, že dlžník aj tak dlh nespláca od 1. apríla 2010, kedy vykonal poslednú úhradu. Odvolací súd opomenul dôvod, pre ktorý dlžník nesplácal dlh a tým je sporné odstúpenie od úverovej zmluvy. Podľa dovolateľa navrhovateľ má voči nemu len jednu pohľadávk, ktorá je však sporná a podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. c/ ZKR súd nemá na ňu prihliadať. Napokon namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nesprávne aj po vecnej stránke.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.). Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo (§ 242 ods. 1 O. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.)

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii č. 7/2005 Z. z. v znení zmien a doplnkov (ďalej len ZoKR) má ustanovenia hmotnoprávnej a procesnoprávnej povahy. Keďže ZoKR neobsahuje komplexnú úpravu konkurzného procesu, preto sa podľa ustanovenia § 196 ZoKR na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a na konanie o oddĺžení primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 198 ods. 1 druhá veta ZoKR dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona, nie je prípustné.

Napadnuté uznesenie bolo vydané v konkurznom konaní podľa § 19 ZoKR, a preto podľa ustanovenia § 19 ods. 1 ZoKR nie je proti nemu prípustný mimoriadny opravný prostriedok.

Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol, bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.